

Takuya Asakura

DE
CHERRY
BLOSSOM
BOOKSHOP

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Takuya Asakura

Oorspronkelijke titel: 桜待つ、あの本屋で

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Marjet Schumacher

Omslagontwerp: © Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Banzisu

Afbeeldingen binnenwerk: © Shutterstock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1907 9

ISBN 978 94 027 7586 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2025

Originele uitgave verschenen in 2025 bij HarperCollins Japan.

Deze editie is uit het Engels vertaald, naar de vertaling van Yuka Maeno, verschenen in 2025 bij HarperCollinsPublishers, Londen.

Takuya Asakura asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PLAYLIST

Cherry Blossoms - Claudio Constantini	♥
Magic Mountain - Japanese Breakfast	♥
Hana - Fujii Kaze	♥
ゆめうつつ - Lamp	♥
Dawn in the Adan - Ichiko Aoba	♥
emulation (mode:totonee) - stargaze shelter	♥
信じてほしい - Chippoke Ohashi	♥
3% - Sato	♥
frozen ship - Kana Wakareno	♥
eau - yutaka hirasaka	♥
flower - paniyolo, Akio Watanabe	♥
ある喫茶 - mei ehara	♥
tricolore - mamerico	♥
踊り子 - Vaundy	♥
ふたり基地 - Haku.	♥
Prism Heart - Yogee New Waves	♥
独り言 - Asagaya Romantics	♥
グライド - Lily Chou-Chou	♥
Nostalgia - Joe Hisaishi	♥
Waterfall - RICEWINE	♥
Cheers - Lucid Green	♥
killer tune kills me - KIRINJI, YonYon	♥
Cherry Blossom - Joshua Bassett	♥
surf. - wave to earth	♥
SAKURA - Ikimonogakari	♥

PROLOOG

De winkel lag verborgen op een plek die ieders verstand te boven ging.

Op de bewuste plek hing een dikke mist zwaar in de lucht, die niet wit maar ook niet grijs was. Maar gek genoeg was het glashelder in de ruimte rondom de winkel, die werd omsloten door keurig gesnoeide heggen. Het was haast alsof de mist ergens voor uiteenweek, alsof hij geen andere keus had dan afstand te bewaren.

Midden in deze omheining bevond zich een oud houten gebouw. Boven op het groene, driehoekige dak stond een bronzen weerhaan fier met zijn borst vooruit. Zijn snavel was hemelwaarts wijd opengesperd, maar zijn

stemgeluid, bedoeld om de tijd mee aan te kondigen, zou niemand ooit horen.

In de voortuin, die naar de ingang van de winkel voerde, stond een treursierker. De formidabele leeftijd van de boom bleek wel uit zijn hoogte. Hij stak boven de nok van het dak uit, en de takken hingen over de weerhaan heen en bogen helemaal omlaag tot op de grond. De takken stonden vol in bloei en waren een en al bloesem. Wat de boom ongewoon maakte, waren de eigenaardige kleuren van de bloemen. Hoe dicht bij het uiteinde van de tak, hoe dieper van kleur ze waren, een kleur die geleidelijk overging van de witte en bleke tinten van een *somei-yoshino* of Yoshino-ker naar de levendige schakeringen van een Taiwan-sierker. Het leek wel alsof deze ene boom geschilderd was in alle denkbare schakeringen roze en rood.

Zo nu en dan blies er een windvlaag door de takken en ontstonden er gemarmerde draaikolken van wit, vuurrood en lichte koraalkleuren op de grond.

Plotseling tinkelde er een bel en zwaaide de deur van de winkel open, zodat de berg bloemblaadjes die zich bij de ingang had verzameld uiteen werd geblazen. In de deuropening verscheen een meisje. Ze droeg een bordeauxrode overgooier over een gesteven witte blouse en zeulde een bord naar buiten. Het was een eenvoudig bord met alleen de naam van de winkel erop, geschreven met dubbele letters in rood en wit krijt: 咲良 – Sakura.

Sakura. Was de winkel vernoemd naar de kersenbloesem in de tuin? Of misschien was er op een of andere manier een connectie met een persoon met diezelfde naam. Het zou kunnen dat het meisje Sakura heette, maar ze zag er beslist niet oud genoeg uit om de eigenaar of de manager van de winkel te kunnen zijn.

Zodra ze klaar was met het bord buiten zetten, rekte ze zich vlug even uit, verdween weer de winkel in en kwam opnieuw naar buiten met een bezem en blik. Behoedzaam begon ze de bloemblaadjes op te vegen die her en der verspreid lagen tussen het bord en de heggen. Toen, ineens, landden er drie kleine takken vol bloesem zachtjes voor haar neus.

Het meisje keek verrast op naar de drie takjes en zei: 'Drie? Je bent in een gulle bui vandaag, of niet?'

De kersenboom gaf uiteraard geen antwoord, maar het meisje had een veelbetekenende uitdrukking op haar gezicht toen ze de bezem onder haar arm stak en de takken opraapte. Ze ging terug naar binnen.

De geur van koffie hing in de lucht en het meisje liep rechtstreeks naar de keuken. Met een snoeischaar knipte ze vlug een stukje van de takken af om vervolgens de getrimde uiteinden te omwikkelen met keukenpapier dat in ruim water was geweekt, en een dun velletje papier. Het geheel werd op zijn plaats gehouden met een elastiekje. Vervolgens stak ze ze een voor een in drie afzonderlijke vaasjes.

‘Klaar,’ zei het meisje hardop.

Ze stapte de keuken uit en keek speurend om zich heen, ogenschijnlijk op zoek naar een goed plekje om de takken neer te zetten. Zoals je afgaand op de buitenkant zou verwachten, was het merendeel van het interieur van de winkel van hout. Het kenmerkende houtnerfpatroon op de muren en tafels gaf het geheel die knusse uitstraling die je alleen maar hebt in een traditioneel koffietentje. Met behulp van een keukentrapje zette het meisje de takken langs de wanden en ook op de pilaar neer. Her en der verspreid stonden nog veel meer takken, die de winkel verfraaiden met toefjes roze. Het versieren van de winkel met kersenbloesem was blijkbaar een essentieel onderdeel van haar dagelijkse routine.

Tevreden over haar werk stapte het meisje van het keukentrapje en ruimde de bloembladjes op die op de grond waren gevallen. Vervolgens gebruikte ze een vochtig doekje om alles af te nemen. Het leek erop dat ze voorbereidingen aan het treffen was om de winkel te openen. Zodra ze enige vooruitgang had geboekt, nam het meisje een korte pauze. Staand met één hand in haar zij wreef ze met haar pols over haar voorhoofd.

‘Ik zou op dit moment echt wel een extra paar handen kunnen gebruiken, zeg,’ mompelde ze, terwijl ze neerkeek op het tafeltje naast haar.

Op de tafel zat een lapjeskat. Anders dan typisch Japanse katten, was dit exemplaar langharig. De kat, die

comfortabel in broodhouding had gezeten – op haar buik met haar pootjes onder zich opgevouwen en haar staart dicht om haar lichaam heen – staarde het meisje slaperig aan. Ze duwde haar voorpoten naar voren, tilde haar achterste op en strekte haar hele lichaam om daarna haar linkerschouder te laten zakken en zich op haar rug te rollen. Vervolgens stak de kat haar voorpoten uit in de richting van het meisje als om te zeggen: *zo, bedoel je?*

‘Kobako, dat is absoluut níét wat ik bedoel.’

Heel even bleef de kat zo liggen, maar ze kwam al snel overeind en nam haar oorspronkelijke houding weer aan. Op het naamkaartje dat op haar bruinleren halsband genaaid was, stonden de kanji-karakters voor wierookdoos: 香箱 – Kobako.

De blik van het meisje liet de kat los en ze liep naar de muur, waar een set luidsprekers en een platenspeler stonden. Zelfs de audioapparatuur had houten lijsten. Op de draaitafel lag nog een elpee; het knalrode label in het midden van de plaat stak fel af tegen het zwart. Het meisje hurkte neer en zette de versterker aan zodat er een zwak, elektrisch sissen weerklonk.

Wijzend met haar vinger controleerde ze of de draaiknop op de platenspeler in de juiste stand stond en toen drukte ze zachtjes op de startknop. De plaat begon te draaien en de toonarm kwam automatisch omhoog. Het vinyl kraakte kortstondig voordat de ver weg klinkende, hypnotiserende beat van een kleine trom begon te spelen.

Het ongewone trommelen – een ritme vol triolen in driekwartsmaat – werd langzaam sterker, alsof de beat steeds dichterbij kwam.

In de eerste melodie kwam er een fluit bij, die een gevoel van statige elegantie en iets exotisch aan het uitgesproken ritme toevoegde. De ‘Boléro’ van Ravel. Een compositie van een eenvoudige structuur met twee steeds terugkerende melodieën die heen en weer gaan tussen verschillende instrumenten. Het stuk behoudt een gestage, ritmische drumbeat en bouwt geleidelijk toe naar een climax.

Het meisje, dat met haar handen in haar zij tevreden had staan luisteren naar de openingssolo van de fluit, wendde zich ineens van de platenspeler af en begon door de winkel in het rond te tolleren alsof ze danste op de muziek. De kat, daarentegen, vertrok geen snorhaar.

Naast de keuken waren er boekenkasten langs alle wanden. Een aantal ervan stond zelfs boven op tafels. Hoewel ze verschillend waren in hoogte en breedte, hadden ze allemaal hetzelfde houtnerfpatroon, vergelijkbaar met dat van de tafels en de audioapparatuur. Toch leek een gevoel van samenhang te ontbreken in de winkel, dankzij de bonte verzameling boeken.

Het meisje kwam uiteindelijk tot stilstand voor een van de boekenkasten. Met haar wijsvinger als gids, maar nadrukkelijk zonder de boeken aan te raken, speurde ze een voor een de ruggen af, van rechts naar links en vervolgens van links naar rechts: *Het oneindige verhaal; In het*

woud, onder de kersenbloesem in volle bloei; Rashomon; Glazen speelgoed; Dubbele Lotje; Het leven en de opvattingen van de heer Tristram Shandy; Het geluid en de drift; Tien nachten, tien dromen.

Het was allemaal fictie, maar dat was ook het enige wat de boeken gemeen hadden. Ze hadden uiteenlopende vormen en maten, en er leek een boek te zijn voor elke leeftijd; er was zelfs hier en daar een prentenboek te vinden.

Vanuit het niets begonnen de lippen van het meisje te bewegen:

*‘Intenser nog dan het blaasinstrument van het middaguur,
wanneer flarden amber neerdalen,
de bitterheid van woede; het blauw van woede.’*

Ze mompelde de woorden – schijnbaar dichtregels die ze uit haar hoofd had geleerd – haast als in trance, alsof ze zich er niet van bewust was dat ze stond te reciteren.

De melodie van de ‘Boléro’ werd nu gespeeld door een trombone. Buiten weerkaatsten witte zonnestralen glinsterend van de kersenbloesemblaadjes die stilletjes dansten in de lucht.

‘Hé, Kobako, welke zal ik vandaag uitkiezen?’

Af en toe hield het meisje haar hand stil en wendde ze zich tot haar metgezel, terwijl ze zachtjes haar vingertoppen op een van de ruggen liet rusten. Maar de kat, ogen-

schijnlijk ongeïnteresseerd, bleef roerloos zitten. Deze interactie ging een poosje door totdat het meisje het leek op te geven en doorliep naar de volgende boekenkast, en daarna naar de volgende.

Toen, precies op het moment dat haar vinger over een van de grotere boeken gleed, deed de kat één oog open en miauwde kort.

‘Deze?’

Het meisje draaide zich om en zag dat de kat haar kop had opgetild, de ogen wijd opengesperd. De gouden pupillen waren verwijd, als om te zeggen: *dat is 'm*.

Het meisje pakte het boek uit de kast, bracht het op ooghoogte en sloeg het toen met een eerbiedig gebaar open.

‘Ahum.’ Ze kuchte overdreven, zogenaamd om haar keel te schrapen.

Het boek was *De kleine prins*. Het meisje zette een ietwat geaffecteerde toon op en begon te lezen, zodat haar klinkende stem weergalmde door de winkel.

“Mijn ster zal voor jou gewoon een van de sterren zijn. Dus je zult het fijn vinden om naar alle sterren aan de hemel te kijken... Alle sterren zullen je vrienden zijn...”

Terwijl ze door bleef lezen, zaten het meisje en de lapjeskat – nu in broodhouding – met hun gezichten naar elkaar toe. Elke keer dat het meisje een bladzijde omsloeg, bewoog de kat even met haar snorharen en knipperde langzaam met haar ogen, alsof ze zat mee te knik-

ken. Buiten het vierkant van het grootste raam gingen de bloemblaadjes verder met hun sierlijke dans. De 'Boléro' speelde verder, in steeds andere instrumentaties van dezelfde melodieën, telkens weer.

EEN

‘Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar.’

En ineens was de crematie voorbij.

Nog geen twee uur nadat de deur van de verbrandingsoven was dichtgedaan, waren zevenenzestig jaren van haar moeders leven gereduceerd tot enkel nog botten en as.

Mio hield haar moeders urn de hele weg vanaf het crematorium in haar armen. Hoewel hij in een doos zat en gewikkeld was in dikke stof en een *furoshiki*, kon ze de warmte voelen op haar schoot. Het was alsof haar moeder haar probeerde te vertellen dat ze er nog steeds was.

Enmaal aangekomen bij de plek waar haar moeder had gewoond, kwam Mio tot de ontdekking dat het een afgeleefd, twee verdiepingen tellend houten gebouw was. Haar moeders eenkamerappartement lag op de hoek aan de noordkant op de eerste verdieping. Het raam bood uitzicht op de oever van een rivier. Mio staarde uit over de keurige rij winterkale bomen onder de dikke grijze hemel en werd overweldigd door schuldgevoel omdat ze haar moeder helemaal alleen had laten doodgaan op zo'n plek. Ik had meer voor haar moeten doen, dacht ze.

Tot op dat moment had Mio zelfs nog nooit voet gezet in het appartement. Twee jaar daarvoor had haar moeder ineens tegen Mio en haar jongere broer gezegd dat ze wegging uit hun ouderlijk huis. Hoewel Mio moest toegeven dat ze er nauwelijks fijne herinneringen aan hadden, was ze ontsteld bij het idee dat de plek uit haar jeugd in vreemde handen terecht zou komen. Haar broer was het

voor de verandering met haar eens geweest. Het tweetal had met vereende krachten geprobeerd om hun moeder op andere gedachten te brengen, maar ze had tegen hen gezegd dat het onderwerp niet bespreekbaar was. Jullie komen nou niet bepaald vaak thuis, had ze gezegd. Doe maar wat je niet laten kunt, had Mio gedacht. Nadat haar moeder was verhuisd naar haar nieuwe appartement, had Mio haar drukke werkschema opgevoerd als excuus om niet te hoeven gaan kijken hoe het met haar ging. Nu had ze daar enorm veel spijt van.

De flat was bescheiden ingericht met alleen het hoognodige. Er was niet eens een televisie, hoewel Mio wist dat het ouderlijk huis voor een behoorlijke prijs was verkocht. Ze had nooit kunnen denken dat haar moeder zo sober woonde. Het leek erop dat de futon die tegelijk met haar moeders stoffelijk overschot was opgehaald het enige beddengoed was geweest dat ze bezat. Mio vond dat ze in het zakenhotel aan de overkant van de straat zou moeten verblijven en vroeg zich af of het kwaad kon als ze haar moeders as zonder toezicht in de flat achterliet.

Op de vloer lag een lichtgroen vloerkleed. Het was weliswaar versleten, maar het zag er redelijk schoon uit. Er was een kleine ronde tafel die dienst leek te hebben gedaan als eettafel. Mio zette haar moeders urn erop neer en maakte er een geïmproviseerd altaar van. Toen werd ze ineens overspoeld door een golf van vermoeidheid, en ze zakte op de grond neer. Toch wist ze nog de energie op

te brengen om haar telefoon uit haar tas te halen, want ze wilde haar broer even bijpraten. Nadat ze had gecontroleerd of het inderdaad vroeg in de ochtend was in zijn tijdzone, drukte ze op bellen. Na twee keer overgaan nam haar broer op.

‘Hoi, Yoshihiro,’ zei Mio. ‘Ik wilde je alleen maar even laten weten dat de crematie probleemloos is verlopen.’

Er viel een ongemakkelijke stilte voordat haar broer antwoordde met een bedankje. Gek genoeg leek het alsof zijn stem dubbel klonk. Mio kon niet zeggen of het kwam doordat de verbinding slecht was of omdat zij er slecht aan toe was.

‘Het spijt me dat dit allemaal op jou neerkomt, zus.’

‘Hé, daar kun jij niets aan doen. Ze was niet ziek of zo, dus we hadden ons er niet echt op kunnen voorbereiden – in emotionele of logistieke zin.’

Het jaar daarvoor was Yoshihiro, die voor een grote elektronicafabrikant werkte, verhuisd naar Zuid-Afrika nadat hij de verantwoordelijkheid had gekregen om daar een nieuwe fabriek op te zetten en te runnen. Mio had haar broer al een poos niet gezien, want hij had maar zelden tijd om terug te keren naar Japan. Hun moeder had gelijk gehad: ze hadden allebei niet de gewoonte gehad om bij haar op bezoek te gaan.

‘Hoe dan ook, zus, waar ben je nu?’

‘Ik ben in mama’s huis. Ik heb haar as net hierheen gebracht. Ik wilde je laten weten dat het hele uitvaartgedeel-

te nu achter de rug is. Er is nog een heleboel papierwerk dat gedaan moet worden, maar daar red ik me wel mee.'

Yoshihiro verontschuldigde zich opnieuw. Mio had het idee dat er meer zou moeten zijn om te bespreken, maar ze wist niet wat ze moest zeggen. Ze wist vrij zeker dat haar broer hetzelfde gevoel had.

'Ik begrijp niet helemaal waarom ze het huis heeft verkocht,' zei Mio.

'Ik ook niet.'

'Heb je mama's flat weleens gezien?'

Yoshihiro antwoordde van niet.

'Dat dacht ik al. Ik ben er voor het eerst. Het voelt hier behoorlijk leeg.'

Er viel opnieuw een ongemakkelijke stilte.

Toen zei Mio: 'We zijn vreselijk slechte kinderen, hè? Ze heeft ons helemaal alleen opgevoed en toch hebben we haar in haar eentje laten doodgaan in een oord als dit.' Mio had niet gedacht dat ze zich daar druk over hoefden te maken; nog lang niet, tenminste.

'Ja... Ik ben niet eens naar de uitvaart geweest.'

'Nou ja, zoals ik al zei, daar kun je niets aan doen. Je hebt je werk en je gezin om voor te zorgen. Mama zou niet hebben gewild dat je haar prioriteit gaf boven je eigen leven. Ik bedoel, ik denk dat ze dat niet zou hebben gewild.'

Zodra ze de woorden had uitgesproken, trok Mio's hart strak in haar borst. Dat zouden ze nu nooit meer weten.